

In Memoriam van Zuster Henriette Schoorlemmer

*(Zoals voorgelezen door Zr Leny Droogh op haar uitvaart don
middag 20 juli 2023 in de kapel van het Wereldhuis te Boxel).*

Henriette, wier roepnaam Riek was thuis, is geboren in een diepgelovig boerengezin in Heeten, bij Raalte. Haar vader had tbc en overleed al op 44-jarige leeftijd, Riek was toen 10 jaar oud. Haar moeder had een druk gezin met 6 kinderen en twee pleegkinderen. Het was zwaar in de crisistijd, met een zieke man en een boerderij. Henriette wilde graag naar de mulo, maar dat ging helaas niet, er was geen geld. Ze ging daarom werken in de huishouding bij een oom.

Mede door een andere oom, die pater SVD was in Indonesië, ontstond al vroeg bij Riek het verlangen om missiezuster te worden. Na een latere intense Godservaring in de natuur, besloot ze de Witte Zusters te bezoeken op aanraden van de pastoor. Hun eenvoud en soberheid spraken haar erg aan en ze besloot om in te treden in klooster Sancta Monica in Esch. Haar Eerste Professie deed ze op 31 oktober 1948. De blinde gehoorzaamheid en het constant van buiten moeten leren van de Constituties, stonden haar tegen, maar toch zette ze door. Ze dacht aan haar uiteindelijke doel: naar de missie gaan in Afrika.

In 1951 werd ze benoemd voor Ndala, Tanzania, een nieuwe missiepost midden in het oerwoud. Er was een internationale gemeenschap waar het haar goed beviel, ondanks dat het behoorlijk primitief en heel hard werken was. Later ging ze er huishoudonderwijs geven aan de meisjes op de grote kostschool. Ook hier moest ze erg improviseren en voelde ze haar tekort aan opleiding. De lessen volgden de Engelse maatstaven en niet de Afrikaanse praktijk. Tevens was er gebrek aan water en allerlei andere basisbehoeften.

Haar moeder overleed in 1962, ze mocht naar huis, maar Henriette had welbewust besloten om in Ndala te blijven vanwege de eindexamens. Ze voelde zich erg verantwoordelijk voor de meisjes. Een jaar later werd ze gevraagd om Provinciaal Econome in Boxtel te worden, eigenlijk wilde ze niet, maar ze deed wat er van haar gevraagd werd. Tanzania behoorde toen nog tot de Nederlandse Provincie. Na 12 jaar nam ze dus afscheid van Ndala om terug te keren naar Nederland.

Na 8 jaar in Boxtel werd ze gepromoveerd tot Generaal Econoom in het moederhuis in Frascati in Rome. Na een termijn van 6 jaar, kreeg ze een 'nervous breakdown' en wilde ze graag weer terug naar de missie. Eindelijk kon ze in 1978 weer terug naar Tanzania, nu naar Kasulu waar ze pastoraal werk ging doen in de parochie. Tanzania was inmiddels zelfstandig geworden en door het Vaticaanse Concilie was er binnen de Congregatie veel veranderd. Meer eigen mening en geen habijt meer. Ook de leefomstandigheden in de gemeenschap waren sterk verbeterd en men trad meer naar buiten. De scholen en ziekenhuizen waren overgedragen aan de Afrikanen.

Na een gecompliceerde beenbreuk door een val met haar 'piki piki' (brommer) in Tanzania en een operatie en revalidatie in Nederland, keerde Henriette terug naar Kasulu. In 1986 werd ze overgeplaatst naar Nkundi, waar ze slechts 2 jaar met vrouwen heeft gewerkt, voordat ze weer naar Nederland terugkeerde. Ze werd overste in de gemeenschap van Biezenmortel. Helaas kreeg ze hier weer een ernstig ongeluk, nu met een auto vol medezusters, wat ze ternauwernood overleefde. Na een lange revalidatie, kon ze eindelijk op haar 70ste gaan genieten van haar pensioen in Esch. Maar eens een missionaris, altijd een missionaris, dus ging ze vrijwilligerswerk doen met vluchtelingen in Boxtel.

Op haar 80ste kwam Henriette in Woon Zorgcentrum Molenweide in Boxtel te wonen, het huidige Wereldhuis. Hier heeft ze bijna 22 jaar gewoond, samen met andere medezusters. Ze bleef fietsen en wandelen en later rijden in haar scootmobiel en bleef meegroeien met alle veranderingen om haar heen. Het wereldnieuws hield ze goed bij. Ook al vond ze zelf dat ze niet veel bereikt had in haar leven, zoals ze schrijft in haar levensboek, was ze dankbaar voor alles wat ze had meegemaakt. Ze voelde zich gedragen door een onzichtbare Aanwezigheid. Ze was innerlijk vrij en ervaaarde een diepe vrede. Voor haar waren de goede relaties die ze met de mensen in Afrika en alle andere mensen om haar heen had gehad, het allerbelangrijkst.

Op het laatst was ze erg moe, doodmoe, en werd haar verlangen naar de Heer steeds sterker. Het steeds meer afhankelijk zijn van zorg was iets wat ze maar moeilijk kon accepteren. Ze bedankte iedereen voor haar lange en mooie leven. Lieve Henriette, op onze beurt danken wij jou voor je wijsheid en je altijd beminnelijke aanwezigheid. Het spijt ons dat je niet meer je 75-jarig Professiejubileum op 25 augustus a.s. hebt kunnen vieren, samen met je nicht Maria. Zelf zat je hier niet zo mee....

Rust zacht in de Eeuwige Vrede van de Heer. We gaan je missen. Amen.